

skoči na hrast i počne od grane do grane iti pa popevati, i tak mu vujde.

Onda vuk sam vu sebi premišljava i reče: „moj otec ni bil nigdar Rimljan, pa se je dobro doživel, pa naj ne bum ni ja; nit je moj otec bil fiškal, kaj bi kobilam pasuše čtel, pa se je dobro doživel, prav mi budi; nit je moj otec gda bil svinjski muzikaš, pa se je dobro doživel, prav mi budi; nit je gda moj otec jarcom njive meril, pa se je dobro doživel. Pa još to sé nije mi žal, neg da me je ov huncvut vkanil, koj na hrastu sedi. Vezda nisem drugo vreden, neg da bi me gdo izpod ovoga hrasta tak sekirum vudril, da bi se zmotal.“

A baš pod onim hrastom stal je jen muž sekirum i vudri vuka po čelu. Onda veli: „no, vezda se več človek sam sobum ne sme spominjati“ — i vumre.

Novičar iz raznih krajev.

Ker se nekteri hudodelci v jetnišnicah ne poboljšajo in utegnejo nevarni biti kadar se izpustijo, je c. k. ministerstvo po sklepu od 3. junija ukazalo, da se imajo taki, ki se v ječi niso poboljšali, po prestani kazni v ječi naravnost v pokorivno delavnišnico zapreti. — Po razsodbi c. k. ministerstva lastnik takega gojzda, na katerem so servituti, nima pravice, da bi samolastno djal gojzd pod prepoved (Bann) in tako servitutne pravice ustavil. — 9. dan t. m. je bila vsled naj višjega sklepa dokončna postava oklicana, kako naj se izprašujejo tisti, ki hočejo učniki na gimnazijah biti. Preskušnje so po ti postavi razložene v 5 verst: 1) iz klasične filologije, 2) iz zgodovine in zemljopisa, 3) iz matematičnih in naravoslovskih véd, 4) iz modroslovja in 5) nemškega jezikoslovja. Vsaka preskušnja razpada v dela domá, v zaklenjeni šolski izbi, v ustno izpraševanje, in da izpraševanec za pokušnjo kaj bere. Po prestani preskušnji se ima prihodnji učnik skozi celo leto na kakošni gimnazii uriti v svojem poklicu. — Veliki škof zagrebški žl. Haulik so v spomin, da so bili za kardinala povišani, 54.000 gold. darovali, namreč za milodarno ustanovo kaplanom, ki imajo slabe dohodke ali ki bolehajo, 20.000 gold., siromakom v Zagrebu 10.000 gold., za milodarno ustanovo 6 dekličem pri nunah v Varaždinu 18.000 gold., zagrebški godbini družbi pa 6000 gold. — Ker se dosihmal furlanskih svilnih červičev ni lotila tista huda bolezen, ki je v Lombardii in na Beneškem že mnogo červičev pokončala,

so se svilorejci iz Milane, Brešije in Verone sedaj obrnili v Furlanijo (Čedad in Kordovad) po mešičke (kokone), da si bojo iz njih zaredili semena za prihodnje leto. V Čedadu so 20.000 funtov kokonov za seme si ohranili. — Politika miruje. Če bi se ne bil te dni hrup po časnikih zagнал, da je angleška vlada ukazala svojemu admiralu Lyonsu, naj se s tistimi vojnimi ladijami, ki so še na Turškem, hitro spet verne na černo morje, bi ne bili imeli politikarji te dni nič posebnega pretresati. Ta nepričakovani ukaz pa je berž tū in tam izbudil misel, da se bojo Angleži sopet sprijeli z Rusi, in zakaj? — zato, ker Rusi, namesto da bili vsled sklenjene pogodbe zapustili turško terdnjavo Kars, so pomnožili posadko še s 6000 vojaki, — ker so, namesto da bi bili pustili turške terdnjavi Ismail in Reni v dobrem stanu, ju pokončali, — ker so Kačji otok namesto ga zapustiti obsedli s svojo armado, — ker delajo ovére tisti komisii, ki ima novo besarabiško mejo ustanoviti, in ker namesto pokončanega Bomarsunda napravljajo v izhodnem morji še močnejšo terdnjavo, — vse to, pravijo časniki, so očitne znamenja, da Rusi ne delajo kaj prave pokore zavolj pregreh, zavoljo katerih se je vnela poslednja vojska. Al vse to je bilo le prazen časnikiarsk strah, — zakaj komaj se je v Petrograd zvedil ukaz, da se ima angleško brodovje verniti na černo morje, je rusovska vlada pisala angležki, da hoče zvesto spolniti, kar je obljubila, in nov ukaz je došel admiralu Lyonsu, ki je preklical pervega, in tako je bilo hipoma vse spet poravnano. — Iz Španije nič novega, kakor to, da rusovska vlada, ki dosihmal Izabele ni spoznala za španjsko kraljico, je po zagotovilu časnika „Nord“ pooblastenca s spoznavnim pismom kraljici Izabeli poslala, in da francozka vlada ne pošilja več armad na španjsko mejo, ker je dežela mirna. — Sardinci nabirajo dnar za kanone v Alesandrii, ker Alesandrija ima biti, kakor pravijo, géslo Talijanov in znamenje njih edinstva. Ob enem pa se mnogoverstne stranke še huje sovražijo kot poprej. Tako piše dopisnik v „Triest. Zeit.“ iz Turina. — „Pasjim dnevom“ se dosihmal ne more oponašati, da so le prazna beseda; vročina je povsod takošna, da ne vémo, kako bo vremenski prerok shajal s svojim preročtvom. Celó na Angležkem, kjer kakor mraz tudi vročina ni prehuda, kolejo in prodajajo meso le ponoči, da ne smerdi; maslo je vse raztopljeno; sadje gnije hitro, suho meso je kakor da bi bilo kuhano itd. Za tega voljo so vse mesene jedila zlo po ceni; tako, na priliko se je dobilo v sicer dragem Londonu po troje zaklanih pišet za 27 kr.

Vilkôvo.

V zidanim gradiču na Vilkôvim
Je prešerno stal Martin Sapjeha,
Mnogoslavni, svitli knez Kozminski;
Nužno se je silil v smeh perliznjen,
Nužno čelo gerbasto je gladil,
Nužno sladkih besedi iskal je,
De prijazno bi se pogovarjal
Z beloglavim Vilkovskim gospodam.
Prav prijazno ga tolklja po rami;
Pravi šlahčič mu, in pan ga zôve,
In kar več še, serčeni, mili oče.
„Tirjaj le, kar hočeš, vse ti dal bom.
Zarotim per Materi se Božji,
Ki čast'mo jo Lehi v Čenstohovim,
De ti dal bom vse, kar boš pozelel!
Srebra in zlata bom dal na kupe,
Polne sode vina z Madžarije;
Čevljev vezelih, kožuhov pestrih,
In še šarca, slišiš, konja — šarca,
Ki je blisk mu brat, in ki mu para
Ti ne najdeš po Ukrajni daljni;
Vse to dam ti, če prodaš Vilkovo!
Vsa pokrajna tū okrog je moja,
Dvajset ur in več še na okoli;
Sam ta vertič, ta peščica gnoja,
To Vilkovo ne, — naj čert ga vzame!
Svobodno bi dirjal rad za zajcam,

Lov lovil rad, kamor nebo seže,
Kar oko od tukaj ga obsine.
Vediti nič nočem za mejnike,
Za mejnike stare, mahovite; —
Bratec, daj Vilkovo meni v prodaj.“
Reče to, pomigne hajdukama,
Ki povsod sta ga pospremljevala;
Ropotaje s sabljo gresta bližej,
Vsak nju nese po dve težki mošnji,
Vsak rožlja s presvitlo srebernino,
Vsak izsuje na kamnito mizo
Samih belih zlatov nov'ga kova,
Z manjši mošnje siplje pa rumenih,
Ki na nje je vdarjena Devica,
Mati Božja z Jezčikam v naročji,
Pestovaje ga na desni roki.
In veselo takajo se z mize,
Tje po hiši, po vsih kotih temnih
Novi zlatje beli in rumeni;
Pa Sapjeha pravi vès perliznjen:
„Bratec, če prodaš Vilkovo meni,
Dam to srebro in zlato vse tebi!“
Zmaja Vilkovski z glavo obrito;
Na tla gleda, vihajoč si berke,
Herkne, in nasmeja se po sili;
Vkloni se ponižno, ter Sapjehu
Kušne rob pestro obšite suknje,
Kjer naj nižje tal se dotikuje;
S plahim glasam pravi: „Knez Sapjeha,

Oj gospod milostni, spravi zlate;
Reci v težke mošnje spet jih djati.
Reci spet v Kozmin domú jih nesti, —
Nikomur na prodaj ni Vilkovo.
Sim dobil ga po očetu svojim,
On po dedu, ded pa po pradedu,
Rodni dom nam je, nam ž njega primek,
Ž njega zovemo se mi Vilkovski.
V cerkvi naši so nas vse kerstili,
V cerkvi naši so nas poročili,
V cerkvi naši žene pokopali,
Poleg žen otroke so zagreblji;
In v to cerkev pojdem sam počivat,
Kdar mi solnce božja luč ugasne. —
Knez milostni, spravi svoje zlate,
Svitle zlate bele in rumene.“
Do kerví se vgrizne knez Sapjeha,
Temno čelo se mu v gerbe zgerbi,
Kakor meglica v oblak neurni;
Huda jeza mu krog ust zabliskne,
Kakor strele svit ob hudi uri;
Nič ne reče, le z glavo pokima,
De peró na kučmi se zamaja.
In oberne se, ter z hiše stopi.
Željno zbirata hajduka zlate,
Željno premeteta temne kote,
Ki po njih so zlatje b'li razsuti;
Skerbno jima Vilkovski pomaga.
(Dalje sledi.)